

<i>preek</i>	13 augustus 2023
<i>thema</i>	Wat is het beste?
<i>tekst</i>	Filippenzen 1:23-24: Ik word naar twee kanten getrokken: enerzijds verlang ik ernaar te sterven en bij Christus te zijn, want dat is het allerbeste; anderzijds is het meer in uw belang dat ik blijf leven.
liturgie:	
<i>votum en groet</i>	Liedboek 103c:1,3,4 (Loof de koning, heel mijn wezen)
<i>Gods tien woorden =</i>	Liedboek 311 (Wij kiezen voor de vrijheid; in wisselzang)
<i>gebed</i>	ELB 452 (Jezus is de goede herder)
<i>kinderen naar hun club</i>	
<i>lezen Filippenzen 1:1-26</i>	
<i>preek</i>	Reisgenoten: Pelgrimstocht (We lopen door seizoenen, de ritmes van de tijd)
<i>gebed ingeleid met</i>	DNP Psalm 144:1,4 (Ik prijs de HEER, mijn rots)
<i>kinderen komen terug</i>	
<i>collecte</i>	Opwekking 347 (We believe in God the Father)
<i>zegen</i>	

inleiding op de bijbellezing

Tijdens onze vakantie hebben we gebruik gemaakt van een bijbelleesrooster van het NBG: "Onderweg met Paulus".

We lazen steeds een stuk uit de brief die Paulus aan de Filippenzen had gestuurd en elke keer was er een vraag of een uitdaging om het gelezene op je eigen leven te betrekken.

Terug van vakantie bedacht ik: het is eigenlijk wel mooi om deze brief in een aantal diensten centraal te stellen.

Het is een brief van Paulus.

Wie is Paulus?

Ik beseft dat sommige christenen niet zo'n positief beeld van Paulus hebben. Ze vinden zijn brieven maar ingewikkeld. Ze vinden dat hij soms zo hard schrijft, zo fel tegen Joden en Grieken. Sommigen vinden dat hij dingen schrijft die onaardig zijn voor vrouwen. Hij wordt wel eens verdacht van homohaat. Hij wordt soms gezien als een verdediger van slavernij.

Persoonlijk heb ik een groot respect voor Paulus. Ik heb hem uit zijn brieven leren kennen als een man die op wonderlijke wijze voor Jezus gewonnen is maar die nooit vergeten is hoe hij zich eerst tegen Jezus verzette. Hij zet zich in voor christenen in de hele wereld. Hij zoekt hen op ook al is de reis soms lang en gevaarlijk maar als dat niet kan stuurt hij brieven. Hij zet voortdurend Jezus centraal, Jezus aan wie het te danken is dat de zonde wordt uitgebannen en dat er toekomst is voor de wereld, Jezus door wie God alles nieuw gaat maken, Jezus met wie hij een band heeft van hart tot hart.

Eén van Paulus' brieven is de brief aan de Filippenzen.

Deze brief is gericht aan de christenen in Filippi.

Filippi is een stad in het noorden van Griekenland. In de dagen van Paulus is het een Romeinse militaire kolonie die bedoeld is als bescherming van de handelsroute vanuit Turkije naar Rome. In Filippi is een kleine christelijke gemeente, door Paulus gesticht en later nog een keer door hem bezocht. Aan deze gemeente schrijft Paulus zijn brief.

Als hij zijn brief schrijft, zit hij gevangen in Caesarea.

De Joden proberen hem te vermoorden. De Romeinse machthebbers weten niet wat ze met hem aan moeten. Daarom laten ze hem zitten waar hij zit. Al met al is zijn situatie heel onzeker.

Laten we nu het begin van deze brief maar eens gaan lezen: Filippenzen 1:1-26.

preek

Zou jij zulke dingen ook kunnen zeggen?

Zou je in een uitzichtloze situatie kunnen schrijven zoals Paulus schrijft? Paulus schrijft bijvoorbeeld: “God is goed voor ons allemaal” en “het maakt niet uit of ik in de gevangenis zit, of in vrijheid het goede nieuws verdedig” (Fil. 1:7). En even later schrijft hij: Sommige gelovigen “zoeken ruzie en zijn jaloers op mij. Ze hopen dat ik het daardoor nog moeilijker krijg in de gevangenis. Maar eigenlijk maakt dat niets uit. Het gaat erom dat er over Christus verteld wordt” (Fil. 1:17-18). Sjonge! Wat een kracht spreekt hieruit! Zou jij dat zo ook kunnen zeggen?

Ik hoop dat ik het zou kunnen.

Ik vind het heel moeilijk als ik ruzie heb met een mede gelovige. Dat doet me heel veel. Dan trek ik me het liefst maar terug of dan ga ik er fel tegen in. Maar al worstelend met mezelf besef ik dat ik mijn beperkingen heb en dat die ander zijn beperkingen heeft en dat we ondanks de ruzie één groot iets delen: we zijn samen kind van onze God die ons wel kent met heel ons hebben en houden. Wat een God is Hij! Ik denk dat ik op deze manier al worstelend in de buurt zou kunnen komen bij wat Paulus schrijft.

En dat gun ik jou ook!

Dat je God dankt voor al het mooie en al het goede dat je hebt, voor alles waar je in je leven van geniet. *En* dat je op God vertrouwt als het leven tegenzit, als je leven anders loopt dan je zou willen, als je met verlies te maken hebt: als je iets kwijtraakt waar je altijd ontzettend van genoten hebt.

Ik geloof er niks van dat het bij Paulus automatisch ging. Hij was immers een *mens* als wij. Ik kan me helemaal voorstellen dat hij soms heeft zitten huilen in de gevangenis en niet meer wist hoe het verder moest omdat het allemaal zo lang duurde en er geen uitzicht op verbetering was. En dat hij *dan* besloot: “Ik zal Christus eren, bij alles wat mij overkomt. Of ik nu in leven blijf of gedood word” (Fil. 1:20). Dat moet de heilige Geest hem wel gegeven hebben, dat hij dat zó bedacht en dat hij dat zó kon opschrijven en dat hij dat zó kon sturen aan mensen die een warm plekje in zijn hart hadden.

Ik hoop dat Paulus’ brief je helpt om in alle omstandigheden op God te vertrouwen. Zoals vorige week al werd gezegd: je staat er nooit alleen voor.

In vers 23 en 24 schrijft Paulus hoe er van twee kanten aan hem getrokken wordt.

De ene kant is: wat verlangt hij ernaar om weg te gaan en bij Christus te zijn. Zoals een schip de haven verlaat, zo zou hij het leven willen verlaten. Dat maakt hem niet angstig want hij kent zijn bestemming! Als hij het leven verlaat komt hij terecht bij Christus en daar kijkt hij echt naar uit. Dat is de ene kant.

De andere kant is: als hij weggaat en bij Christus is, kan hij niets meer betekenen voor de christenen in Filippi. Maar dat zou hij vreselijk vinden want die mensen hebben een speciaal plekje in zijn hart en hij kan nog veel voor hen betekenen. De gemeente in Filippi is immers maar klein en het gaat om mensen die nog maar kort geloven en die best wel kwetsbaar zijn in hun geloof. Het is voor hen het allerbeste als hij nog niet weggaat maar blijft leven.

Zo heeft Paulus het gevoel dat er van twee kanten aan hem getrokken wordt.

Wat is het beste? Wat moet je verlangen?

Paulus zou zielsgraag weggaan uit het leven om bij Christus te zijn.

Hij kan nu al zo genieten van het contact met Christus. Christus heeft hem ooit een keer opgezocht om hem tot bekering te brengen. Dat was een pijnlijk moment. Maar sindsdien weet Paulus zeker dat er meer is dan de wereld die je ziet: er is ook een wereld

die je niet ziet. Vanuit die wereld die je niet ziet, grijpt Christus in in onze wereld. Paulus is daar regelmatig getuige van. Hij voelt zich gedragen door Christus die hem inschakelt in Gods grote werk. Maar het contact met Christus kan nog intenser worden. Daar kijkt Paulus naar uit. Daar verlangt hij naar. Hij wil bij Christus zijn. Het is het beste wat je kan overkomen.

Ik vind het heftig dat Paulus dat zo schrijft!

Ik hoorde een keer over een jongere die zo sterk verlangde om bij Christus te zijn en die zo'n pijn ervoer over alles wat fout ging in het leven, dat hij uit het leven wegluchtte om in de geborgenheid bij Christus te zijn. Zijn ouders bleven met een verschrikkelijk verdriet achter. Voor zijn broers en zussen was de keuze van hun broer afschuwelijk. Dit is niet de weg die Paulus aanbeveelt. Mocht je zelf met de gedachte spelen om uit het leven te stappen, praat erover! kaart het aan bij mensen bij wie je je veilig voelt! doe het desnoods anoniem! maar blijf er niet alleen mee rondlopen!

Die woorden van Paulus zijn heftig. Maar het is tegelijk ook zo bemoedigend!

Wie sterft, verdwijnt niet in een zwart gat. Wie sterft, zakt niet weg in de vergetelheid. Als je sterft, ontmoet je Christus. Als je sterft, valt de afstand tussen Christus en jou compleet weg. Wat moet dat geweldig zijn!

Ik snap waarom Paulus zegt dat weggaan om bij Christus te zijn het allerbeste is.

Maar er is ook een andere kant.

Je hebt je leven *gekregen*.

Niemand heeft om het leven gevraagd. Niemand heeft zelf voor het leven gekozen. Je vader en je moeder wilden graag een kind. Of het is je moeder overkomen dat ze in verwachting raakte. En na negen maanden ben je geboren. Je hebt er niet om gevraagd; je kon geen nee zeggen tegen het leven; het is allemaal voor jou beslist.

Wat doe je nu met het leven dat je gekregen hebt?

In een Engelstalige geloofsbelijdenis wordt het zo omschreven:

Het doel van ons leven is dat we God verheerlijken en van God genieten.

Dat klinkt prachtig. Maar: hoe doe je dat dan? God verheerlijken en van God genieten? Misschien zeg je: nou, dan moet je zingen voor God, bidden tot God, geloven in God, geld geven aan God (geld voor de kerk, geld voor de zending ...). Dat klinkt als een gewenst antwoord, maar heel erg inspirerend is het niet. Is *dat* het leven? Gelukkig wordt het in de Bijbel heel anders beschreven.

In Genesis 2 maakt God duidelijk dat je leven betekenis krijgt door *verbinding* en *hechting*.

Het gaat in Genesis 2 over het huwelijk: de verbinding van één man aan één vrouw waardoor ze voor het leven aan elkaar gehecht zijn. Maar het gaat in Genesis 2 over veel meer want het is *nooit* goed dat een mens alleen is. Stel je voor dat je altijd alles alleen moet doen; niemand die naar je omkijkt; niemand met wie jij te maken hebt; je bent altijd overal alleen. Dat kan niet. Juist dat hebben we in de coronatijd opnieuw ontdekt. We kunnen niet alleen leven. Dat redden we niet. We hebben de ander nodig. Zonder de ander zijn we niet compleet. Pas als je met de ander samen bent ben je echt mens. We hebben contact nodig. Contact via een scherm is meer dan niks, maar op den duur red je het daar niet mee. Een online borrel was een grappig idee. Maar het haalt het niet bij een echte borrel. Contact op anderhalve meter afstand kan een tijdje, maar dat hou je niet eindelijk vol: op den duur moet je closer kunnen zijn; en dat ervaar je vooral als je samen blij bent of als je met elkaar verdriet hebt; dan *moet* je elkaar vast kunnen houden; en dan ontkom je daar ook niet aan; dan doe je het gewoon. Want alleen zo ervaar je dat je leven zin heeft.

En daarbij laat God in Genesis 1 zien hoe verrijkend het is als je kunt *werken*.

En dan denk ik niet aan werk waar je geld mee verdient want dat is in Genesis 1 nog

helemaal buiten beeld. In Genesis 1 gaat het over God die de mensen geschapen heeft en die dan tevreden terugkijkt op alles wat Hij gedaan heeft: Hij vindt dat het er allemaal heel goed uitziet. Vervolgens nodigt Hij de mensen uit om mee te doen. Kom kijken! Kom genieten! Je mag leven met wat God geschapen heeft. Je mag het verder ontwikkelen. Je mag daarbij iets betekenen voor een ander. En dat maakt je blij. De ander geniet van wat jij doet en wordt blij met jou. Zoiets maak ik mee als een vriend van ons komt helpen met de tuin. Hij vindt tuinieren mooi werk en hij kan het goed. Ik probeer hem een beetje te helpen maar ik vind het niet leuk en ik kan het ook niet goed. Als het klaar is en als de tuin er weer prachtig bij ligt, dan ben ik blij en dat spreek ik ook uit. Misschien is dat wel mijn voornaamste aandeel in het tuinwerk. Ik weet dat onze vriend het des te mooier vindt om bij ons in de tuin te werken, juist omdat wij zo blij worden van het resultaat. En weet je: zo verheerlijk je God! en zo geniet je van God!

Daar kunnen we elkaar in ondersteunen!

Er ligt een enorme druk op ons om wat te maken van ons leven. Vooral jongeren kunnen een grote druk ervaren want je mag kiezen wat je wilt doen en je krijgt enorme kansen in je leven, meer dan je ouders en zeker meer dan je grootouders. Maar o wee als je mislukt, als je een verkeerde keuze hebt gemaakt, als de studie toch niet zo leuk is als je dacht, als je jezelf tegenkomt in je onmacht om iets af te ronden ... Dan gun ik het je dat je ontdekt dat je jezelf niet waar hoeft te maken in het leven. Dan hoop ik dat er mensen om je heen zijn die je duidelijk maken dat je leven niet pas belangrijk wordt als jij persoonlijk iets bijdraagt aan de samenleving of zo maar dat je leven in zichzelf al belangrijk is, dankzij God die jou het leven *gegeven* heeft.

Probeer te ontdekken wat je kunt doen met het leven dat je van God gekregen hebt.

Zoals Paulus daar ook mee bezig was. Hij zat in onzekerheid en hij moest leven met heel veel spanning; het leven viel hem niet mee en hij keek ernaar uit dat hij bij Christus zou zijn; en toch zag hij dat zijn leven belangrijk was omdat hij iets kon betekenen voor anderen. Zoek daar eens naar in je leven! Waar wil God jou bij inschakelen? Hoe kun jij God verheerlijken? En hoe kun jij in jouw leven van God genieten? Probeer dat eens te ontdekken!

We kunnen elkaar daarin helpen en dan hebben we ook nog de machtige ondersteuning van de heilige Geest. Je staat er niet alleen voor.

*En we zoeken naar meer van onze God.
We lopen samen in de pelgrimstocht.
We willen leven als heilig volk van God.
Ieder zijn plek in de pelgrimstocht.*

Amen!